Аз съм българче

Иван Вазов

Аз съм българче и силна
майка мене е родила.
С хубости, блага обилна
мойта родина е мила.

Аз съм българче. Обичам
наште планини зелени,
българин да се наричам –
първа радост е за мене.

Аз съм българче свободно,
в край свободен аз живея,
всичко българско и родно
любя, тача и милея.

Аз съм българче и расна
в дни велики, в славно време,
син съм на земя прекрасна,
син съм на юнашко племе.

Де е България

<u>Иван Вазов</u>

Питат ли ме де зората
ме й огряла първи път,
питат ли ме де й земята,
що най-любя на светът.

Тамо, аз ще отговоря,
де се белий Дунав лей,
де от изток Черно море
се бунтува и светлей;

тамо, де се възвишава
горда Стара планина,
де Марица тихо шава
из тракийска равнина,

там, де Вардар през полята
мътен лей се и шуми,
де на Рила грей главата
и при Охридски вълни.

Там, де днес е зла неволя,
де народа й мъченик,
дето плачат и се молят
се на същият язик.

Там роден съм! Там деди ми
днес почиват под земля,
там гърмяло тяхно име
в мир и в бранните поля.

До чукарите Карпатски
е стигнала тяхна власт
и стените Цариградски
треперали са тогаз.

Вижте Търново, Преслава –
тие жални съсипни:
на преминалата слава
паметници са они!

Българио, драга, мила,
земля пълна с добрини,
земля, що си ме кърмила,
моят поклон приемни!

Любя твоите балкани,
твойте реки и гори,
твойте весели поляни,
де бог всичко наспори;

твойте мъки и страданья,
твойта славна старина,
твоите възпоминанья,
твойта светла бъднина.

Дето ази и да трая –
за теб мисля и горя,
в теб родих се и желая
в теб свободен да умра.

ОБИЧ

Дора Габе

Нашето небе е тъй дълбоко,
нашите звезди са тъй големи
и земята наша е безкрайна,
а се сбира цялата в сърце ми!

Ти ли, моя майчице, направи
тая обич толкова голяма,
че света във нея се побира,
че в света на нея равна няма?

Че прегръщам с обичта си, майко,
нашата земя, с цветя покрита,
с пресен дъжд на пладне оросена
и с дъга, на златен сърп извита.

Че ми греят право във сърцето:
златно слънце, ниви позлатени,
утрин рано сребърна зорница,
в топла вечер облаци червени!

Нашето небе е тъй дълбоко,
нашите звезди са тъй големи
и земята наша е безкрайна,
а се сбира цялата в сърце ми...

Отечество любезно, как хубаво си ти

<u>Иван Вазов</u>

Отечество любезно,как хубаво си Ти!
Как чудно се синее небето ти безкрайно!
Как твоите картини меняват се омайно!
При всеки поглед новий по-нови красоти:
тук весели долини, там планини гиганти,
земя пълна с цвете, небето – със брилянти...
Отечество любезно, как хубаво си ти!

Коя земя от теб е по-пъстра, по-богата?
Ти сбираш в едно всички блага и дарове:
хляб, свила, рози, нектар, цветя и плодове,
На изтока светлика, на юга аромата.
Горите ти са пълни с хармония и хлад,
Долините – с трендафил, гърдите – с благодат!
Коя земя от тебе е по-пъстра, по-богата?

Татковина

<u>Петко Р. Славейков</u>

Хубава си, татковино,
име сладко, земя рай,
сърце младо и невинно
за теб трепка, та играй.

Мили ми са планините
и на север, и на юг,
драги ми са равнините,
набраздени с наший плуг.

На уста ми сладка дума
ще да бъде този кът,
дето Дунав, Вардар, Струма
и Марица си текат!

Дор на небо ясно слънце,
дор на очи свят, живот,
ще обичам аз от сърце
таз земя и тоз народ.

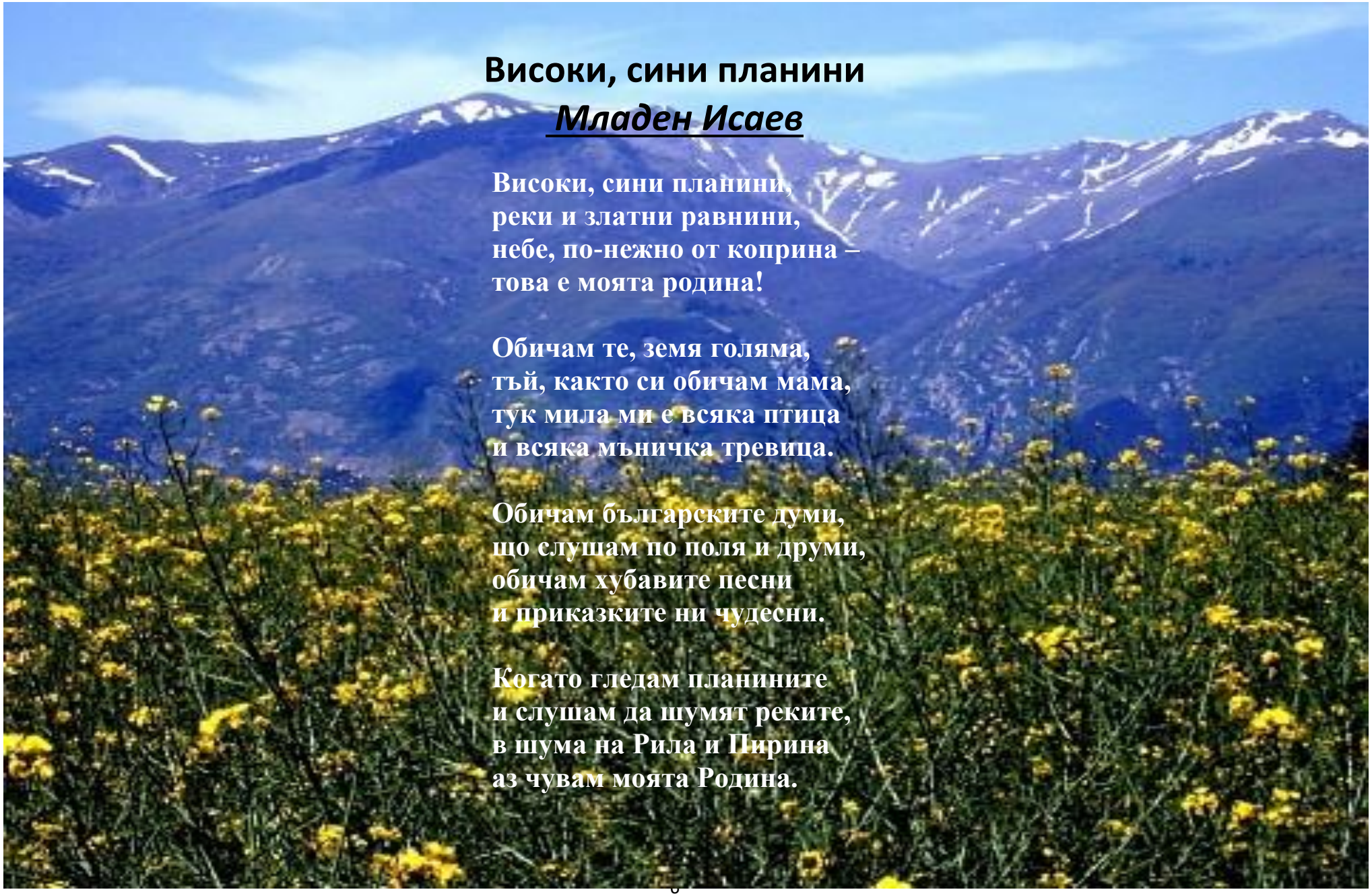

Високи, сини планини

Младен Исаев

Високи, сини планини,
реки и златни равнини,
небе, по-нежно от коприна –
това е моята родина!

Обичам те, земя голяма,
тъй, както си обичам мама,
тук мила ми е всяка птица
и всяка мъничка тревица.

Обичам българските думи,
що слушам по поля и друми,
обичам хубавите песни
и приказките ни чудесни.

Когато гледам планините
и слушам да шумят реките,
в шума на Рила и Пирина
аз чувам моята Родина.

Източник: http://www.zaigravka.bg/stihove-rodina.php

Материала подготвиха: Петя Маринова и Десислава Бейска

Провери: Диляна Гаджева